

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **G. R.**, zast. JUDr. Veronikou Vlkovou, advokátkou se sídlem T. G. Masaryka 53, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 386/100, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 5. 2012, č. j. DN/2011, N5334388, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2012, č. j. 17 A 20/2012 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nepřipustná odmítnuta žaloba žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 5. 2012, č. j. DN/2011, N5334388. Uvedeným rozhodnutím byla stěžovatelka v blokovém řízení na základě ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 téhož zákona, shledána vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích porušením povinnosti dát přednost v jízdě. Stěžovatelka se uvedeného přestupku měla dopustit dne 1. 5. 2012 v 11:50 hodin při řízení motorového

vozidla zn. Audi, na křižovatce ulic Mariánskolázeňská a Mírové nám. v Karlových Varech, neboť při jízdě křižovatkou nedala přednost policejnímu vozidlu jedoucímu na hlavní pozemní komunikaci.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

Ze správního spisu předloženého žalovaným bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že stěžovatelka byla rozhodnutím ze dne 1. 5. 2012, č. j. DN/2011, N5334388, uznána vinnou za výše uvedený přestupek a v blokovém řízení jí byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. Dle dvou úředních záznamů ze dne 14. 5. 2012 sepsaných příslušníky Policie ČR přítomnými při spáchání přestupku, stěžovatelka s vyřízením věci v blokovém řízení dle ustanovení § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“) souhlasila, podepsala část A pokutového bloku a převzala si část B pokutového bloku. Na místě také uvedla, že byla v pracovním stresu a zapoměla sledovat dopravní značení. Z obou úředních záznamů dále vyplývá, že stěžovatelka neměla u sebe potřebnou hotovost na uhrazení pokuty na místě, proto jí byla vystavena složenka k úhradě příslušné částky.

Stěžovatelka se podáním ze dne 2. 5. 2012 domáhala zahájení přezkumného řízení. Uvedla zde shodné důvody pro zrušení rozhodnutí o uložení blokové pokuty jako v níže citované žalobě. Tento podnět vyřídil žalovaný sdělením ze dne 25. 5. 2012 adresovaným stěžovatelce, v němž jí oznámil, že neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení.

III. Řízení před krajským úřadem

Stěžovatelka podala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 5. 2012 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Dle žalobních tvrzení zasahující policisté přes nesouhlas stěžovatelky zahájili blokové řízení a donutili ji podepsat záznam na bloku s konstatováním, že jednou vypsany pokutový blok nelze zrušit. Stěžovatelka se nacházela v časové tísní, neboť v autě měla klienty, které musela v určitý čas dopravit na jiné místo. O tom také dle žaloby policisty informovala. Policisté dle stěžovatelky projednávání přestupku záměrně protahovali a tak v důsledku časové tísně a bezprostředního nátlaku úředních osob podepsala pokutový blok, přičemž však nebyla poučena o možnosti odmítnutí tohoto způsobu projednání přestupku. Dle žalobních námitek v rozporu se zákonnými požadavky na části B pokutového bloku není uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, příslušné oddělení Policie ČR. Blok je nadto velmi špatně čitelný. Stěžovatelka také odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 69/2011 - 40 (dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), z něhož odvozovala, že je v posuzovaném případě potřeba zkoumat, zda došlo k řádnému vyřízení věci v blokovém řízení. V doplnění žaloby stěžovatelka dále uvedla, že pokutový blok byl dodatečně měněn, neboť neodpovídá podobě, v jaké jej stěžovatelka podepsala. Přepsáno bylo jméno stěžovatelky z Re. na R. V kolonce části A pokutového bloku „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ nebyly v době podpisu bloku uvedeny žádné údaje. Rozhodnutí také trpí dalšími nedostatky spočívajícími v neuvedení celé adresy bydliště stěžovatelky a jejího titulu dle občanského průkazu, a v uvedení neplatné kombinace data narození a rodného čísla stěžovatelky.

Krajský soud žalobu jako nepřijatelnou dle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je žaloba proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení nepřijatelná, neboť byla podána proti rozhodnutí vydanému v důsledku souhlasu účastníka řízení. Ke stěžovatelkou citovanému rozhodnutí krajský soud uvedl, že se jedná o skutkově odlišnou věc

pokračování

od projednávaného případu. V případě citovaného rozsudku nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení, neboť údajným přestupcem nebyla podepsána část B pokutového bloku, v čemž se nyní projednávaná věc zásadně liší. S ohledem na výše uvedené krajský soud dovodil, že závěr vyslovený ve stěžovatelkou citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na danou věc nelze aplikovat. K namítaným formálním nedostatkům rozhodnutí žalovaného krajský soud uvedl, že je neshledal, neboť blok obsahuje veškeré zákonem předepsané náležitosti.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka včas podanou kasační stížností z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tuto kasační stížnost následně stěžovatelka na výzvu soudu ve lhůtě doplnila.

V kasační stížnosti byla stěžovatelkou zrekapitulována argumentace uvedená již v řízení před krajským soudem, většina kasačních námitek zcela odpovídá námitkám žalobním. Nad rámec již vznesené argumentace stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu. Krajský soud, přestože rozhodl o odmítnutí žaloby, se dle jejího názoru zabýval i meritem věci, pokud posuzoval, zda stěžovatelka s pokutou souhlasila a podepsala pokutový blok.

S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu v celém rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Pod tento důvod lze podřadit také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. důvod spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98).

Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení krajského soudu z těchto důvodů. V rámci tohoto přezkumu se z úřední povinnosti zabýval i námitkou nepřezkoumatelnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka považuje napadené usnesení za nepřezkoumatelné, neboť krajský soud se zabýval jak procesněprávním posouzením žaloby, na jehož základě žalobu odmítl, tak i meritorním přezkumem, v rámci kterého posuzoval, zda stěžovatelka skutečně souhlasila s projednáním přestupku v blokovém řízení či nikoliv. Rozhodnutí krajského soudu je dle kasační stížnosti nepřezkoumatelné také z důvodu, že krajský soud se nevypořádal žalobními námitkami

ohledně stěžovatelkou tvrzené manipulace a neoprávněného doplňování pokutového bloku policejním orgánem.

Dle ustanovení § 84 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit.* Dle odstavce 2 téhož ustanovení se proti uložení pokuty v blokovém řízení nelze odvolat.

Ze zákonného vymezení blokového řízení vyplývá, že pro uložení pokuty v tomto řízení musí být kumulativně splněny všechny tři podmínky stanovené výše citovaným ustanovením. Správní orgán oprávněný ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení po odhalení skutku a ztotožnění osoby, která se jej dopustila, si nejprve učiní úsudek o tom, zda se jedná o přestupek, zda je tento přestupek spolehlivě zjištěn, zda jej nestačí vyřídit domluvou a zda jsou splněny i další zákonné podmínky pro jeho projednání v blokovém řízení. Následně ověří, zda je obviněný z přestupku ochoten pokutu v blokovém řízení zaplatit. V případě udělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení správní orgán oprávněný ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení vystaví pokutový blok, jehož převzetí potvrdí pachatel přestupku svým podpisem. Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již nejsou vyhledávány žádné důkazní prostředky ani prováděno dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci. Stvrzením převzetí pokutového bloku obviněný z přestupku souhlasí s vyřízením věci v blokovém řízení. Podpis obviněného na pokutovém bloku potvrzuje jeho zavinění za přestupek a dále i veškeré zde uvedené skutečnosti, tj. zejména, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, odpovídá zde uvedenému popisu. Proti uložení pokuty v blokovém řízení dle zákona o přestupcích není možné odvolání. Obviněný z přestupku se svým souhlasem vyjádřeným podpisem bloku dobrovolně vzdává důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v řízení o přestupku a v důsledku i opravných prostředků (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65).

V případě žaloby proti rozhodnutí vydanému v blokovém řízení je na základě výše uvedeného nezbytné, aby soud zkoumal, zda obviněný z přestupku (zde stěžovatelka) vyjádřil souhlas s projednáním věci v blokovém řízení či nikoliv. Tento souhlas představuje základní podmínku pro vyřízení věci v blokovém řízení a stvrzuje se podpisem obviněného z přestupku na pokutovém bloku. Nelze se tedy ztotožnit se závěrem stěžovatelky, že krajský soud nemohl na jedné straně žalobu jako nepřijatelnou odmítnout a na straně druhé zkoumat, zda stěžovatelka s projednáním věci v blokovém řízení souhlasila. Krajský soud byl povinen ověřit splnění prvotní podmínky blokového řízení – souhlasu stěžovatelky v podobě podpisu bloku, aby si mohl učinit spolehlivý závěr o nepřijatelnosti žaloby a vydat rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

Nejvyšší správní soud taktéž neshledal nepřezkoumatelnost napadeného usnesení z důvodu nevypořádání se s žalobními námitkami ohledně formálních nedostatků blokového rozhodnutí. Krajský soud se na straně 3 přezkoumávaného usnesení nad rámec svých povinností podrobně vypořádal s těmito námitkami, přičemž dovodil, že na pokutovém bloku jsou všechny zákonem předepsané náležitosti. Jeho závěr zcela odpovídá kopii části A pokutového bloku založeného ve správním spisu, na kterém je mimo jiné čitelně uvedeno jméno, příjmení i hodnost policisty vystavujícího blok, jméno a příjmení stěžovatelky, datum jejího narození, vše shodně s údaji následně uvedenými ve správním i soudním řízení.

Nejvyšší správní soud neshledal vadu řízení před krajským soudem, kterou na základě výše citovaných ustanovení zkoumá z úřední povinnosti. Z napadeného usnesení je zřejmý myšlenkový postup soudu a je srozumitelné, na základě jakých skutkových i právních důvodů krajský soud žalobu stěžovatelky odmítl.

pokračování

Stěžovatelka dále namítla, že nesouhlasila s vyřízením věci v blokovém řízení a pokutový blok podepsala v časové tísní za nátlaku policistů. Z těchto skutečností dovozuje, že blokové řízení nebylo řádně ukončeno, neboť s vyřízením věci tímto způsobem nesouhlasila a nebyla poučena o možnosti odmítnout podpis pokutového bloku. V důsledku toho dle stěžovatelky nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení.

Nejvyšší správní soud již výše uvedl, že pro uložení pokuty v blokovém řízení je třeba, aby byly kumulativně splněny všechny podmínky vymezené ustanovením § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Obviněný z přestupku přitom svým podpisem souhlasí se splněním všech podmínek pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Nejvyšší správní soud považuje v projednávané věci za zásadní, že stěžovatelka v průběhu soudního ani správního řízení nezpochybnila svůj podpis na pokutovém bloku. Naopak několikrát nezávisle na sobě potvrdila, že blok podepsala, odkazovala pouze na nátlak policistů v podobě vyvolání časové tísně vůči její osobě. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že případnou časovou tíseň lze hodnotit pouze jako subjektivní stav pocíťovaný na straně stěžovatelky, bylo pouze na jejím uvážení, nakolik tento stav ovlivňuje její rozhodování ohledně volby způsobu projednání spáchaného přestupku. V každém případě si však jako osoba s plnou právní subjektivitou musela být vědoma, že podpisem bloku stvrzuje zde srozumitelně uvedené skutečnosti, tj. popis přestupkového jednání, jeho kvalifikaci, svoji identifikaci a výši uložené pokuty. Přestože jednání stěžovatelky mohlo být vedeno zásadou "Delictum minus quam chaos magnum melius est", toto ji nezbavuje odpovědnosti za následky tohoto jednání a za jí zvolený způsob projednání přestupku.

V dolní části A bloku je předtištěno poučení "Potvrzují převzetí dílu B pokutového bloku. Byl jsem poučen o způsobu zaplacení pokuty a následcích nezaplacení.", za kterým bezprostředně následuje datum a podpis stěžovatelky. Na části B bloku, který byl odevzdán stěžovatelce, je taktéž předtiskem, tj. čitelně, uvedeno poučení: "Proti uložení této pokuty se nelze odvolat." Za těchto okolností nelze považovat za důvodnou námitku stěžovatelky, že nebyla dostatečně poučena o právních důsledcích blokového řízení. Pro úplnost lze uvést, že zcela shodně ohledně poučení stěžovatelky vypověděli i oba policisté přítomní projednání přestupku v úředních záznamech ze dne 14. 5. 2012.

V rozsudku ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, publikovaném pod č. 505/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že „pokud soudní řád správní označuje za nepřijatelnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a minori ad maius) musí být nepřijatelná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání“. S ohledem na výše uvedené skutečnosti a citovanou judikaturu Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzované věci byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Krajský soud v souladu se zákonem dospěl k závěru o odmítnutí návrhu, neboť žaloba proti rozhodnutí v blokovém řízení vydaném na základě souhlasu obviněného z přestupku je nepřijatelná. Nebyla tedy zjištěna nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Dospěl-li Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem k závěru, že v posuzované věci byla žaloba proti rozhodnutí vydanému v blokovém řízení nepřijatelná a bylo ji třeba odmítnout, nemohl se již zabývat zbývajícími námitkami stěžovatelky, které se nevztahovaly k důvodům tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby, ale k meritornímu posouzení věci, resp. k posouzení zákonnosti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

Kasační námitky uplatněné stěžovatelkou nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými, ex offio nebyly zjištěny ani skutečnosti dle § 109 odst. 4 s. ř. s., pro které by mělo být napadené usnesení krajského soudu zrušeno. Kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s., větou poslední, zamítnuta.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu